

Výroková část rozsudku

Jestliže byl v trestním řízení řádně a včas uplatněn nárok na náhradu škody, je soud povinen, má-li dostatečné podklady, současně s výrokem o vině rozhodnout rozsudkem o povinnosti obviněného k náhradě způsobené škody. Rozhodnutí o náhradě škody podle § 228 tr. ř. nebo § 229 tr. ř. musí být součástí výrokové části rozsudku a nelze je činit usnesením, případně je vyhradit zvláštnímu nebo samostatnému řízení a usnesení.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 556/2009, ze dne 30.6.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podala nejvyšší státní zástupkyně ve prospěch i v neprospěch obviněného M. K., proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 11. 2006, sp. zn. 1 To 39/2006, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 43 T 14/2005, tak, že podle § 265l odst. 2 tr. ř. se Vrchnímu soudu v Olomouci přikazuje, aby v rozsudku ze dne 9. 11. 2006, sp. zn. 1 To 39/2006, doplnil chybějící výrok, kterým rozhodne o náhradě škody uplatněné poškozeným I., IČ:, se sídlem B., K.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2006, sp. zn. 43 T 14/2005, byl obviněný M. K. (dále jen „obviněný“) uznán vinným (v bodech 1. – 56.) trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 4 tr. zák. dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. (v bodech 4., 5., 12., 23., 29., 30., 39., 41. a 43.), dílem ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. (v bodě 40.), (v bodech 15., 30., 45., 48., 50. – 52., 54. a 56.) trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák., (v bodech 1. – 10., 12. – 18., 20. – 27., 29. – 39., 41. – 42., 44. – 46, 48. – 52. a 54. – 55.) trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., (v bodech 47., 53. a 55.) trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zák. a (v bodě 54.) trestným činem neoprávněného držení platební karty podle § 249b tr. zák.

Za tyto trestné činy byl obviněný odsouzen podle § 247 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. a § 37a tr. zák. ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl zrušen výrok o vině, trestu, náhradě škody, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově na uvedené výroky navazující, pokud zrušením pozbyla svého podkladu, z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2004, sp. zn. 90 T 57/2004. Podle § 55 odst. 1 písm. b) tr. zák. byl obviněnému uložen trest propadnutí věci, a to věci v rozsudku blíže určených.

Citovaným rozsudkem byl dále obviněný podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 3. 11. 2005, sp. zn. 3 KZv 68/2004, pro jednání v rozsudku popsané, jímž měl spáchat dva dílčí skutky trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 4 tr. zák. a dva dílčí skutky trestného činu poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., neboť nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchal obviněný.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody v rozsudku specifikovaným poškozeným v rozsudku vyčíslené částky. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli v rozsudku uvedení poškození odkázáni se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Na totéž řízení byla se svým nárokem na náhradu škody odkázána podle § 229

odst. 1 tr. ř. společnost C. a podle § 229 odst. 3 tr. ř. společnost V. O.

O odvoláních, která proti tomuto rozsudku podali obviněný a státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ve prospěch obviněného, rozhodl ve druhém stupni Vrchní soud v Olomouci. Rozsudkem ze dne 9. 11. 2006, sp. zn. 1 To 39/2006, z podnětu obou podaných odvolání napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. zrušil v celé odsuzující části a v navazujících výrocích o náhradě škody. Za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným (v bodech 1. – 30.) trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 3 písm. b) tr. zák., dílem dokonaným (v bodech 1. – 4., 6. – 22. a 24. – 30.), dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. (v bodech 4., 5., 12., 23., 29. a 30.), (v bodech 15. a 30.) trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák., (v bodech 1. – 10., 12. – 18., 20. – 27. a 29. – 30.) trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., (v bodech 31. – 46.) trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 3 písm. b) tr. zák., dílem dokonaným (v bodech 31. – 38., 40. – 42. a 44. – 46.), dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. (v bodech 39., 41. a 43.), dílem ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. (v bodě 40.), (v bodě 45.) trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák., (v bodech 31. – 39., 41. – 42. a 44. – 46.) trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., (v bodech 47. – 56.) trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. zák., (v bodech 47., 53. a 55.) trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zák., (v bodech 48., 50. – 52., 54. a 56.) trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák., (v bodech 48. – 52. a 54. – 55.) trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. a (v bodě 54.) trestným činem neoprávněného držení platební karty podle § 249b tr. zák. Za tyto trestné činy mu podle § 247 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. a § 37a tr. zák. uložil společný úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon jej podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařadil do věznice s ostrahou. Současně zrušil výrok o vině a trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2004, sp. zn. 90 T 57/2004. Podle § 55 odst. 1 písm. b) tr. zák. mu dále uložil trest propadnutí věci, a to věci v rozsudku blíže určených. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. obviněného zavázal k povinnosti zaplatit na náhradě škody v rozsudku specifikovaným poškozeným v rozsudku vyčíslené částky. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. v rozsudku uvedené poškozené odkázal se zbytky nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal na totéž řízení s nárokem na náhradu škody také společnost C.

Proti citovanému rozsudku Vrchního soudu v Olomouci podala nejvyšší státní zástupkyně ve prospěch i v neprospěch obviněného dovolání, přičemž uplatnila dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) alinea první tr. ř. a v § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku uvedla, že byť z části odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, týkající se výroku o vině (viz č. l. 46 až 47 rozsudku), vyplývá, že důvody, uplatněné v odvolání státního zástupce byly plně akceptovány, svědčí znění odpovídající výrokové části o tom, že se tak – formálně vzato – nestalo. Konstatovala, že výrok o vině jako celek trpí vnitřními rozpory mezi přisouzeným popisem skutkových okolností, kterému na straně druhé neodpovídají k němu přiřazené věty právní, včetně zákonného pojmenování přisouzených trestných činů a jejich číselného označení, event. vyjádření jejich dosaženého stadia. Následně konkretizovala, že v části výroku o vině trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 3 písm. b) tr. zák. dílem dokonaným a dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. pod body 29. a 30. výrokové části měly být správně uvedeny body 28. a 29., v části výroku o vině trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. v bodech 15. a 30. měly být správně uvedeny body 15. a 29. a v části výroku o vině trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. v bodech 20. – 27., 29. a 30. měly být správně uvedeny body 20. – 26. a 28. – 30. K tomuto formálnímu pochybení soudu druhého stupně v části ad 1. – 30. výroku o vině došlo tím, že soud ve snaze důsledně dodržet posloupnost jednotlivých dílčích útoků, přesunul jednání z bodu 24. rozsudku

soudu prvního stupně do bodu 30. V důsledku uvedené změny pak byl popis jednání obviněného pod body 25. – 30. prvostupňového rozsudku nově zařazen pod body 24. – 29. Právě tomuto novému číselnému označení dílčích skutků však v rozsudku odvolacího soudu neodpovídá citace právních vět (viz č. l. 14, 15 rozsudku) včetně zákonného pojmenování přisouzených trestných činů a jejich číselného označení, event. vyjádření jejich dosaženého stadia (viz č. l. 31 rozsudku), neboť byly převzaty v nezměněné podobě z rozsudku soudu prvního stupně. Pochybení ve výše naznačeném směru plně vyhovuje možnostem jeho nápravy cestou důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. o nesprávném právním posouzení skutku, neboť za popsaného stavu věci je zřejmé, že mezi vykonanými a v popisu skutkových vět shrnutými skutkovými okolnostmi na straně jedné a k nim přiřazenými právními závěry na straně druhé existuje extrémní nesoulad.

Dále nejvyšší státní zástupkyně soudu druhého stupně vytkla, že do části, týkající se výroku adhezní povahy ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř., nezahrnul, i přes splnění podmínky takového postupu (viz bod 32. výroku o vině s podklady na č. l. 165 a násl., 292 a násl., 1732, 3029) rozhodnutí o nároku poškozené společnosti I., se sídlem v B., K., na náhradu škody ve výši 1,076.500,- Kč. Vyjádřila přesvědčení, že za stavu absence dílčího výroku o náhradě škody je třeba na celkový výrok adhezní povahy plynoucí z napadeného rozsudku odvolacího soudu, nahlížet jako na neúplný, a proto je dán zákonný důvod pro podání dovolání podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Podotkla, že podobně jako v případě prve vytýkaného pochybení jde vzhledem k velkému počtu přisouzených majetkových útoků i s ním souvisejícímu vysokému počtu poškozených subjektů, o výsledek zjevného přehlédnutí posledně označeného poškozeného subjektu ze strany odvolacího soudu. Výsledkem takového pochybení je však právní stav nerozhodnutého (tj. ani z části nepřiznaného ani nezamítnutého) nároku uvedeného poškozeného na náhradu škody, způsobené trestnou činností obviněného, ačkoliv pro jeho přiznání byly splněny veškeré v ustanovení § 228 odst. 1 tr. ř. požadované podmínky. Dodala, že popsané porušení práva na spravedlivý proces na straně poškozeného ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je v daném případě vyváжено uplatněním posledně uvedeného důvodu dovolání v neprospěch obviněného.

Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) v neveřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. b) tr. ř.] podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 11. 2006, sp. zn. 1 To 39/2006, i rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby předmětnou věc v potřebném rozsahu znovu projednal rozhodl. S projednáním věci v neveřejném zasedání vyslovila ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlas i pro případ jiného rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Do dne konání neveřejného zasedání neměl Nejvyšší soud k dispozici vyjádření obviněného k uvedenému dovolání ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) především zkoumal, zda je dovolání přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou, zda má všechny obsahové a formální náležitosti a zda poskytuje podklad pro věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí či zda tu nejsou důvody pro odmítnutí dovolání. Přitom dospěl k následujícím závěrům:

Dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 11. 2006, sp. zn. 1 To 39/2006, je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. Nejvyšší státní zástupkyně je podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného. Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., podala ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda uplatněné dovolací důvody, resp. konkrétní argumenty, o něž se dovolání opírá, lze považovat za důvody uvedené v předmětném zákonném ustanovení.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Tento dovolací důvod neumožňuje brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotně právnímu posouzení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03). Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. S poukazem na tento dovolací důvod totiž nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost zjištění skutkového stavu, či prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/03). Nejvyšší soud není povolán k dalšímu, již třetímu justičnímu zkoumání skutkového stavu (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

V návaznosti na shora rozvedené skutečnosti Nejvyšší soud seznal, že námitky, jimiž nejvyšší státní zástupkyně ve svém mimořádném opravném prostředku deklarovala naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (konkrétně jeho první alternativy), jsou z pohledu tohoto dovolacího důvodu formálně právně relevantní a že jsou též důvodné. Současně je ovšem třeba konstatovat, že byť nejvyšší státní zástupkyně uplatnila argumentaci, která je pod důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřaditelná a která je navíc i důvodná, je evidentní, že namítaná vada [že číselnému označení dílčích skutků v rozsudku odvolacího soudu neodpovídá citace právních vět (viz č. l. 14, 15 rozsudku) včetně zákonného pojmenování přisouzených trestných činů a jejich číselného označení, event. vyjádření jejich dosaženého stadia (viz č. l. 31 rozsudku), neboť byly převzaty v nezměněné podobě z rozsudku soudu prvního stupně za situace kdy odvolací soud ve snaze důsledně dodržet poslušnost jednotlivých dílčích útoků, přesunul jednání z bodu 24. rozsudku soudu prvního stupně do bodu 30 a v důsledku této změny byl popis jednání obviněného pod body 25. - 30. rozsudku soudu prvního stupně nově zařazen pod body 24. - 29.] představuje ryze formální pochybení, jež nemohlo nejen zásadně, ale vůbec ovlivnit postavení obviněného, přičemž nelze ani učinit závěr, že otázka, která má být z podnětu dovolání nejvyšší státní zástupkyně řešena, je po právní stránce zásadního významu.

Podle § 265i odst. 1 písm. f) tr. ř. Nejvyšší soud dovolání odmítne, je-li zcela zřejmé, že projednání dovolání by nemohlo zásadně ovlivnit postavení obviněného a otázka, která má být z podnětu dovolání řešena, není po právní stránce zásadního významu. Pokud by tedy bylo dovolání podáno jen z těchto důvodů, bylo by na místě je podle § 265i odst. 1 písm. f) tr. ř. odmítnout.

Nejvyšší státní zástupkyně ovšem dále uplatnila dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., který je dán tehdy, jestliže v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný.

Chybějící výrok v napadeném rozhodnutí jako dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. spočívá v tom, že nebyl učiněn určitý výrok, který tak v napadeném rozhodnutí chybí a činí

jeho výrokovou část neúplnou. Chybějícím výrokiem je takový výrok jako celek, který není obsažen v určitém rozhodnutí, přestože podle zákona ho měl soud do výrokové části pojmout, a to popřípadě i z důvodu, že jeho vyslovení navrhovala některá ze stran, např. poškozený navrhl rozhodnout o jeho uplatněném nároku na náhradu škody. Poškozený ovšem není oprávněn podat dovolání učinit tak v jeho zájmu může nejvyšší státní zástupkyně. Druhá alternativa dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. je dána tehdy, jestliže v rozhodnutí sice byl určitý výrok učiněn, ale není úplný. Neúplným je takový výrok napadeného rozhodnutí, který neobsahuje některou podstatnou náležitost stanovenou zákonem.

Z těchto hledisek je třeba námitku nejvyšší státní zástupkyně, podle níž odvolací soud do části, týkající se výroku adhezní povahy ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř., nezahrnul, i přes splněné podmínky takového postupu, rozhodnutí o nároku poškozené společnosti I. na náhradu škody ve výši 1,076.500,- Kč, pod důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. subsumovat. Současně je nutno konstatovat, že jde o námitku důvodnou.

Jestliže byl v trestním řízení řádně a včas uplatněn nárok na náhradu škody (srov. znění § 43 odst. 3 tr. ř., § 206 odst. 2 tr. ř.), je soud podle § 121 písm. a) tr. ř. povinen, má-li dostatečné podklady, současně s výrokiem o vině rozhodnout rozsudkem o povinnosti obviněného k náhradě způsobené škody. Ustanovení § 228 odst. 1 věta za středníkem tr. ř. zavazuje soud, aby vždy uložil obviněnému povinnost k náhradě škody, jestliže je škoda a její výše součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obviněný uznává vinným, nebyla-li škoda v této výši dosud uhrazena. Do odsuzujícího nebo zprošťujícího rozsudku je třeba pojmout též výrok, kterým soud odkazuje poškozeného zcela nebo zčásti s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem (srov. § 229 tr. ř.). Rozhodnutí o náhradě škody podle § 228 tr. ř. nebo § 229 tr. ř. tedy musí být součástí výrokové části rozsudku a nelze je činit usnesením, případně je vyhradit zvláštnímu nebo samostatnému řízení a usnesení.

Z obsahu spisu [z poučení poškozeného v trestním řízení ze dne 19. 3. 2004 (na č. l. 1738 spisu) jakož i z protokolu o hlavním líčení konaném v posuzované trestní věci dne 18. 1. 2006 (na č. l. 3029 - 3047 spisu)] je zřejmé, že poškozený I., IČ:, se sídlem B., K. (dříve se sídlem B., M., K.) se řádně a včas připojil se svým nárokem na náhradu škody k předmětnému trestnímu řízení.

Citovaným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci byl obviněný uznán vinným mimo jiné tím, že v B. na ul. K. v době od 20.30 hodin dne 18. 3. 2004 do 08.30 hodin dne 19. 3. 2004 po rozlomení vložky zámky zámku FAB a vypáčení dveří vnikl do kanceláře firmy I., se sídlem B., K., IČ:, odtud odcizil věci v rozsudku specifikované, a tímto jednáním firmě I., B., způsobil odcizením škodu ve výši 1,120.426,- Kč.

Bylo proto povinností Vrchního soudu v Olomouci, pokud částečně zrušil v celé odsuzující části a v navazujících výrocích o náhradě škody rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2006, sp. zn. 43 T 14/2005, aby rozhodl rovněž o nároku na náhradu škody tohoto poškozeného. To však neučinil.

Pro úplnost lze dodat, že Krajský soud v Brně ve svém rozhodnutí obviněného zavázal podle § 228 odst. 1 tr. ř. k povinnosti zaplatit poškozenému I., se sídlem B., K., částku ve výši 1,076.500,- Kč, přičemž Vrchní soud v Olomouci v závěru svého rozhodnutí uvedl: „Výroky o náhradě škody byly učiněny odvolacím soudem stejně, jak rozhodl krajský soud, a to tak, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný zavázán zaplatit poškozeným škodu v tom rozsahu, jak stanovil ve svém rozsudku krajský soud, když nebylo shledáno žádných důvodů pro změnu v otázce výše náhrad škody.“

Vzhledem k tomu, že ve výroku napadeného rozsudku Vrchního soudu v Olomouci výrok o náhradě škody ve vztahu k poškozenému I., IČ:, se sídlem B., K., chybí, Nejvyšší soud podle § 265l odst. 2 tr.

ř. přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby v rozsudku ze dne 9. 11. 2006, sp. zn. 1 To 39/2006, doplnil chybějící výrok, kterým rozhodne o náhradě škody ohledně jmenovaného poškozeného.

Tomuto rozhodnutí nic nebrání, neboť v dalším řízení se neuplatní zásada zákazu „reformationis in peius“, protože dovolání v naznačeném směru bylo podáno nejvyšší státní zástupkyní v neprospěch obviněného.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)